

FOTBAL

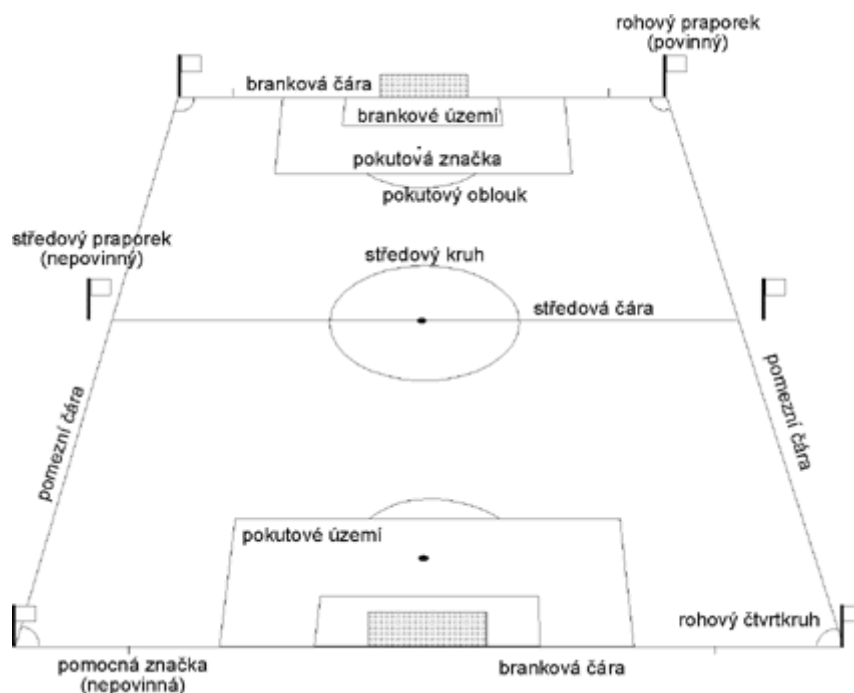
PRÁVIDLA

CHARAKTERISTIKA

Fotbal hrají 2 družstva po 11 hráčích, z nichž jeden musí být brankář. Střídání hráčů se může provádět pouze při přerušení hry, o střídání musí být informován rozhodčí, v soutěžích FIFA mohou být střídání pouze 3 hráči. V ostatních utkáních smí být nasazeno až 5 náhradníků, pokud se však na tom dohodnou oba týmy a pokud informují rozhodčího. Kterýkoli hráč si smí vyměnit místo se svým brankářem, pokud informuje rozhodčího.

Klesne-li během hry počet hráčů pod 7, rozhodčí ukončí hru.

HRACÍ PLOCHA

Rozměry

Hrací plocha musí mít tvar obdélníka. Pomezí čára musí být vždy delší, než čára branková.

Délka: minimum 90 m (100 yardů), maximum 120 m (130 yardů)

Šířka: minimum 45 m (50 yardů), maximum 90 m (100 yardů)

Hrací plocha pro mezinárodní utkání

Délka: minimum 100 m (110 yardů), maximum 110 m (120 yardů)

Šířka: minimum 64 m (70 yardů), maximum 75 m (80 yardů)

Vyznačení

Hrací plocha musí být vyznačena dobře viditelnými čárami. Tyto čáry patří k tomu území, které ohraničují.

Delší ohraničující čáry se nazývají pomezí čáry, kratší se nazývají brankové čáry.

Všechny čáry jsou nejvýše 12 cm (5 palců) široké.

Hrací plocha je rozdělena na dvě poloviny středovou čarou. Uprostřed středové čáry je vyznačena středová značka. Kolem středové značky je vyznačen středový kruh o poloměru 9,15 m (10 yardů).

Brankové území

Brankové území je vyznačeno na obou koncích hrací plochy takto:

Kolmo ke každé brankové čáře se ve vzdálenosti 5,50 m (6 yardů) od brankových tyčí vyznačí směrem do hrací plochy čáry 5,50 m (6 yardů) dlouhé a jejich koncové body se spojí čarou rovnoběžnou s brankovou čarou. Prostor, který ohraničují tyto čáry a branková čára, se nazývá brankovým územím.

Pokutové území

Pokutové území je vyznačeno na obou koncích hrací plochy takto:

Kolmo ke každé brankové čáře se ve vzdálenosti 16,50 m (18 yardů) od brankových tyčí vyznačí směrem do hrací plochy čáry 16,50 m (18 yardů) dlouhé a jejich koncové body se spojí čarou rovnoběžnou s brankovou čarou. Prostor ohraničený těmito čárami a brankovou čarou se nazývá pokutové území.

V každém pokutovém území se na pomyslné kolmici k brankové čáře, vedené ze středu brankové čáry, vyznačí ve vzdálenosti 11 m (12 yardů) od brankové čáry vhodným způsobem pokutová značka. Od středu každé pokutové značky se mimo pokutové území vyznačí oblouk o poloměru 9,15 m (10 yardů), který se nazývá pokutový oblouk.

Praporky

V každém rohu hrací plochy se umístí nejméně 1,50 m (5 stop) vysoká a nahoře zaoblená tyč, na níž je připevněn praporek.

Stejná tyč s praporkem se může umístit na každé straně hrací plochy proti středové čáře ve vzdálenosti nejméně 1 m od pomezí čáry.

Rohové území

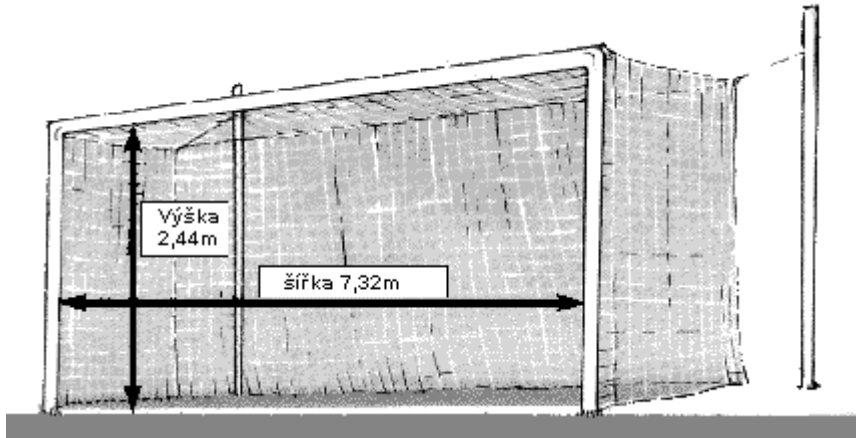
Kolem každého rohového praporku se na hrací ploše vyznačí čtvrtkruh o poloměru 1 m (1 yard).

Branka

Branka je umístěna uprostřed každé brankové čáry. Každou branku tvoří dvě svislé brankové tyče postavené ve stejné vzdálenosti od rohových praporků, které jsou nahoře spojeny břevnem. Vnitřní strany brankových tyčí jsou od sebe vzdáleny 7,32 m (8 yardů), spodní strana břevna je ve výši 2,44 m (8 stop) nad zemí.

Brankové tyče a břevno musí mít stejnou šířku, ne větší než 12 cm (5 palců). Branková čára musí být stejně široká jako brankové tyče a břevno. Sítě jsou upevněny na brankových tyčích, na břevně a na zemi za brankou; přitom musí být vhodně vypnuty tak, aby neomezovaly pohyb brankáře.

Brankové tyče a břevno musí být bílé.

HRA

Před utkáním

Před začátkem utkání se losuje mincí a družstvo, které vyhraje los, si vybere, na kterou branku bude v prvním poločase útočit. Druhé družstvo zahájí utkání výkopem. Družstvo, které vyhrálo los, zahájí výkopem druhý poločas utkání. Po poločasové přestávce si družstva vymění poloviny hrací plochy.

Míč ze hry

Míč je ze hry, jestliže

- přejde po zemi nebo ve vzduchu úplně brankovou nebo pomezí čáru, nebo
- rozhodčí hru přeruší.

Míč ve hře

Míč je ve hře v každou jinou dobu, a to i tehdy

- odrazí-li se od brankové tyče, od břevna nebo od rohového praporku zpět do hrací plochy, nebo
- odrazí-li se od rozhodčího nebo od asistenta rozhodčího, který je na hrací ploše, zpět do hrací plochy.

zakázaná hra a nesportovní chování

A. Přímý volný kop

Přímý volný kop nařídí rozhodčí ve prospěch soupeřova družstva, jestliže se hráč na hrací ploše a v době, kdy je míč ve hře, dopustí některého z dále uvedených šesti přestupků způsobem, který je podle názoru rozhodčího bezohledný, riskantní nebo který je proveden za použití nepřiměřené síly:

1. kopne nebo se pokusí kopnout soupeře,
2. podrazí nebo se pokusí podrazit soupeře,
3. skočí na soupeře,
4. vrazí do soupeře,

5. udeří nebo se pokusí udeřit soupeře,
6. strčí do soupeře.

Přímý volný kop ve prospěch soupeřova družstva rozhodčí nařídí, jestliže se hráč dopustí některého z následujících čtyř přestupků:

7. při odebírání míče skluzem se soupeře dotkne dříve než míče,
8. drží soupeře,
9. plivne na soupeře,
10. úmyslně hraje míč rukou (vyjma brankáře v jeho vlastním pokutovém území).

Pokutový kop

Pokutový kop ve prospěch soupeřova družstva rozhodčí nařídí, dopustí-li se hráč v době, kdy je míč ve hře, některého z výše uvedených přestupků ve vlastním pokutovém území, bez ohledu na to, na kterém místě hrací plochy byl míč v okamžiku přestupku,

B. Nepřímý volný kop

Nepřímý volný kop ve prospěch soupeřova družstva rozhodčí nařídí, jestliže se brankář ve vlastním pokutovém území dopustí některého z následujících přestupků:

1. rukama se míče znovu dotkne poté, co se jej zbavil a míče se mezitím nedotkl jiný hráč,
2. rukama se míče znovu dotkne poté, co se jej zbavil a míče se mezitím nedotkl jiný hráč,
3. dotkne se míče rukou poté, co mu jej úmyslně nohou přihrál jeho spoluhráč,
4. jako první hráč se dotkne míče rukou poté, co jeho spoluhráč provedl vzhazování,
5. promarní čas.

Nepřímý volný kop ve prospěch soupeřova družstva rozhodčí také nařídí, jestliže se hráč podle názoru rozhodčího dopustí některého z následujících přestupků:

6. hraje nebezpečným způsobem,
7. brání soupeři v pohybu,
8. znemožňuje brankáři, který má míč v rukou, aby se míče zbavil,
9. dopustí se jiného přestupku, který sice není vyjmenován v pravidle XII, ale pro který rozhodčí přeruší hru, aby udělil osobní trest.

C. Napomenutí

Rozhodčí musí napomenout hráče tím, že mu ukáže žlutou kartu, jestliže se hráč dopustí jednoho z následujících sedmi přestupků:

1. chová se nesportovně,
2. slovy nebo jednáním projevuje nespokojenost nebo protestuje,
3. soustavně porušuje pravidla,
4. zdržuje navázání hry,
5. nedodrží předepsanou vzdálenost při provádění volného kopu nebo kopu z rohu,
6. bez souhlasu rozhodčího vstoupí na hrací plochu, aby své družstvo doplnil nebo se do družstva vrátil,
7. úmyslně a bez souhlasu rozhodčího opustí hrací plochu.

D. Vyloučení

Rozhodčí musí vyloučit hráče ze hry tím, že mu ukáže červenou kartu, jestliže se hráč dopustí jednoho z následujících sedmi přestupků:

1. hraje surově,
2. chová se hrubě nesportovně,
3. plivne na soupeře nebo na jinou osobu,
4. zabráni soupeřovu družstvu dosáhnout branky nebo zmaří jeho zjevnou možnost dosáhnout branky tím, že úmyslně zahraje míč rukou (netýká se brankáře v jeho vlastním pokutovém území),
5. zmaří soupeři zjevnou možnost dosáhnout branky tím, že soupeře útočícího na branku zastaví přestupkem, za který se nařizuje přímý volný kop popřípadě pokutový kop,
6. použije pohoršujících, urážlivých nebo ponižujících výroků,
7. během utkání je podruhé potrestán napomenutím.

NEJSLAVNĚJŠÍ ČESKÉ KLUBY

AC SPARTA PRAHA

1934, 1938, 1962, 1990, 1996, 2000, 2004 Sparta -

dodavatel reprezentace Sparta povětšinou spolu se Slávií vždy tvořila základ národního týmu a její hráči proto nechyběli u největších úspěchů československé i české reprezentace. Začalo to už v roce 1934, kdy se stal Oldřich Nejedlý kanonýrem římského MS. O čtyři roky později se ve Francii zúčastnilo světového šampionátu sedm spartanů. V roce 1962 patřili do stříbrného "chilského" týmu také Kvašňák, Mašek a Tichý. V roce 1990 zase při postupu do čtvrtfinále MS v Itálii hru režírovali Chovanec, Bílek a Hašek a třeba Skuhravého pro sebe objevila italská liga. Ani úspěch českého výběru na EURU v roce 1996 se neobešel bez zástupců Sparty. Stříbro z ME v Anglii přivezli na Letnou Kouba, Frýdek a Horňák, koučem byl Dušan Uhrin, který nejlepší léta strávil právě ve Spartě, a Pavel Novotný, do Sparty přišel o dva roky později. I další kvalifikace a vystoupení národního týmu na evropských šampionátech byla za účasti spartanských hráčů. V roce 2000 pomáhali národnímu týmu na EURO v Belgii a Nizozemí spartané Miroslav Baranec, Tomáš Votava, Vratislav Lokvenc, Milan Fukal, Martin Hašek, Libor Sionko, Jiří Novotný, Petr Gabriel, Jaromír Blažek a tehdy v reprezentačním týmu nepřehlédnutelný talent Tomáš Rosický. V pozdější éře národního týmu, vrcholící bronzovou medailí na EURO v Portugalsku v roce 2004, hráči AC Sparta Praha zanechali nesmazatelnou stopu na všech úspěších týmu. Petr Čech, Zdeněk Grygera, Tomáš Hübschman, Jaroslav Blažek a Karel Poborský přispěli k tomu, že se český fotbal dokázal prezentovat mezi evropskou špičkou v té nejlepší kvalitě. V současnosti je Sparta jedním ze dvou domácích klubů, jejichž hráči oblékají národní dres. Samozřejmostí pak je i to, že Sparta je dodavatelem reprezentantů do národních výběrů mladších věkových kategorií.

1997 - 1998	3. místo v základní skupině (soupeři - Dortmund, Parma, Galatasaray)
1998 - 1999	vyřazení v kvalifikaci s Dynamem Kyjev
1999 - 2000	1. místo v základní skupině (Bordeaux, Tillburg, Spartak Moskva) 3. místo v osmifinálové skupině (Barcelona, Porto, Hertha Berlín)
2000 - 2001	4. místo v základní skupině (Arsenal, Lazio, Doněck)
2001 - 2002	2. místo v základní skupině (Bayern, Feyenoord, Spartak Moskva) 3. místo v osmifinálové skupině (Real, Panathinaikos, Porto)
2002 - 2003	vyřazení ve 3. předkole kvalifikace s KRC Genk
2003 - 2004	2. místo v základní skupině (Chelsea, Lazio, Besiktas) vyřazení v osmifinále s AC Milán
2004 - 2005	4. místo v základní skupině (Manchester, Lyon, Fenerbahce)

1992-1993 Nultý ročník Ligy mistrů Na mezinárodní klubové úrovni dosáhla Sparta řady pozoruhodných úspěchů, historici dodnes tvrdí, že nejvíce znamenaly dvě výhry ve Středoevropském poháru v dobách "Železně Sparty". Z pohledu dnešních fanoušků má asi největší hodnotu účast v nultém ročníku Ligy mistrů v ročníku 1992-1993. Sparta vyřadila Glasgow Rangers, poté Olympique Marseille a postoupila do semifinálové skupiny soutěže. Tam ve společnosti FC Barcelona, Dynamo Kyjev a Benfiky Lisabon skončila druhá ve skupině. Na rozdíl od dnešních zvyklostí postupoval do finále jen vítěz, Sparta na druhém místě byla neoficiálně třetím až čtvrtým nejlepším týmem Evropy. V ročníku 1997-1998 i o dva roky později postoupila Sparta mezi nejlepších šestnáct týmů starého kontinentu.

1983 Vítězná éra - 14 mistrovských titulů Až počátkem osmdesátých let se však vrací na Letnou opět pocit opojné slávy. Přináší ho zisk mistrovského titulu. Parta kolem Chovance, Bergera, Haška, Skuhravého, Grígy dala vzniknout takřka neporazitelnému týmu a sbírala

neohroženě jeden titul za druhým. V letech 1983-1984 dokráčela až do čtvrtfinále Poháru UEFA. Počátkem devadesátých let na úspěchy plynule navázala další generace hráčů v čele se Sieglem, Horňákem, Němečkem, ale třeba i Frýdkem, Němcem či Koubou.

1975 Černý rok klubu, první a poslední sestup Při vzpomínce na rok 1975 dodnes pamětníkům přebíhá mráz po zádech. Sparta byla do té doby jediným klubem, který nepoznal sestup do druhé ligy. Jenže právě v tomto roce se souhrnou různých okolností tým propadl o soutěž níž. Roční zkoušku věrnosti však přežil klub na výtečnou, rozhodující zápasy o návrat mezi elitu sledoval vyprodaný stadion a do ochozů se vrátila příslovečná letenská radost.

sestava týmu AC Sparta Praha (A mužstvo)

SK SLAVIA PRAHA

ACOS

Poslední desetiletí devatenáctého století bylo obdobím velkého národnostního rozmachu a v jeho počátcích byli v čele pokrokových snah i mladí lidé sdružující se v Literárním a řečnickém spolku Slavia. Z dostupných pramenů zjišťujeme, že 2. listopadu 1892 se konala v Kulichově domě na Karlově náměstí v Praze Valná hromada uváděného spolku, kde byl studenty předložen návrh na zřízení cyklistického odboru. Návrh byl po bouřlivé diskuzi schválen a odbor nazván Akademický cyklistický odbor Slavia, zkratka ACOS. Na Valné hromadě tohoto odboru 23. listopadu 1892 byl prvním předsedou zvolen lékař Václav Kubr. V tomto období se členové odboru zúčastňují cyklistických závodů a V. Kratochvíl získává v roce 1892 16 cen.

V počátcích slávistického sportování bylo tedy kolo a sport byl provozován na cvičišti Klubu velocipedistů Blesk na Žižkově a později na K.Č.V. Žižkov.

Fotbal

Zájem členů se mimo cyklistiky orientuje i na nový sport, který se v Praze rychle rozlišuje, na fotbal. Dne 21. ledna 1896 na Valné hromadě klubu se ustavuje odbor fotbalový, který je vydatně posílen studenty malostranského gymnázia Frejou a Moučkou a gymnázia z Křemencovy ulice Benetkou, Heinzem, Horáčkem a Presslerem.

Tým je dán základ pro důstojné provozování tohoto sportu, který vrcholí dne 25. března 1896, kdy byl sehrán první zápas na Císařské louce v tradičních červenobílých dresech používajících se dodnes.

Slavia tehdy vyhrála nad A.C. Praha 6:0. První sestava zněla: Semanský - Hlavička, Strádal - Nedvěď, Benetka, Štěpán, Moučka, Zahradka, Freja (kapitán), Heuschneider a Pressler. První mezinárodní zápas hraje Slavia již na Letné dne 8. ledna 1899 proti Berlínu s výsledkem 0:0.

Vzestup kopané ve Slavii v té době je patrný i na mezinárodním poli, zejména od roku 1903, kdy do mužstva přišel legendární střelec Jan Košek, který do roku 1913 nastřílel 804 branek. Jeho umění spočívalo ve vrozené rychlosti a pamětníci uvádějí, že hráč s tak prudkou střelou již na našich hřištích nehrál.

Sestava té doby byla neměnná a na hřiště, které mělo již dřevěnou patrovou tribunu, Slavia nastupovala ve složení Hejda - Krummer, Veselý - E. Benda, Hrabě, Macoun - Baumruck, J. Benda, Malý, Košek a Vaněk. Výkonnost mužstva ještě vzrostla na mezinárodní extratřídě

příchodem skotského trenéra Johny Williama Maddena (nar. 11. 6. 1865, zemř. 17. 4. 1948 v Praze), který Slavii trénoval až do roku 1930, plných 25 let. Pod jeho vedením Slavia 438-krát vyhrála, 64-krát prohrála a 96 utkání skončilo nerozhodně.

Jedním z vrcholů počátků kopané je výhra 19. května 1906 před 4 000 diváky nad prvotřídním profesionálním klubem Southampton 4:0, třemi brankami Koška a jednou Malého, a o deset dní později remíza se skotským Celtic Glasgow 3:3.

Výkonnost mužstva té doby je znamenitá a z domácích soupeřů jí porazí až SK Smíchov dne 21. března 1909, tedy domácí klub po 12 letech...

Mistři

Devět hráčů Slavie je v základní sestavě Čech na amatérském mistrovství Evropy 1911, kde Čechy poráží Francii 4:1 a poté Anglii 2:1 a stávají se tak mistry.

Do vypuknutí I. světové války je nutné zaznamenat, že Slavia vyhrála Pohár dobročinnosti - Charity Cup v letech 1906, 1910, 1911 a 1912 a v roce 1913 Mistrovství ČSF I. třídy.

V době I. světové války byl mezinárodní styk přerušena a na domácích hřištích většina družstev hraje s náhradníky. Slavia v roce 1915 bez ztráty bodu vyhrává Válečné mistrovství. V té době je základní sestava: Hlaváček - Janko, Marway - Loos, zajíček, Waldheger - Hájek, Bělka, Šubrt, Prošek a Husák.

Po skončení války vyhrává Slavia v roce 1918 Střeďočeskou první třídu a to již se v sestavě objevují veličiny jako Vaník (přišel ze Sparty), Ráca, Holý, Kovařovič, Šroubek.

Od roku 1925 se hraje mistrovsky liga a prvé ligové utkání vyhrává Slavia dne 1. března v Libni 9:3 v sestavě: Štaplík - Protiva, Nytl - Plodr, Pletich, Hlíňák - Šoltys, Štapl, Vaník, Silný a Kratochvíl.

Následně do mužstva přicházejí: fenomenální brankář mezinárodní třídy František Plánička, střelec František Svoboda, dravý útočník Antonín Puč, záložník Vodička, tvrdý Ženíšek. Toto velmi silné mužstvo vyhrává ligu v letech 1930, 1933, 1934 a Pohár střeďočeské župy v letech 1922, 1926, 1927, 1928, 1930 a 1932.

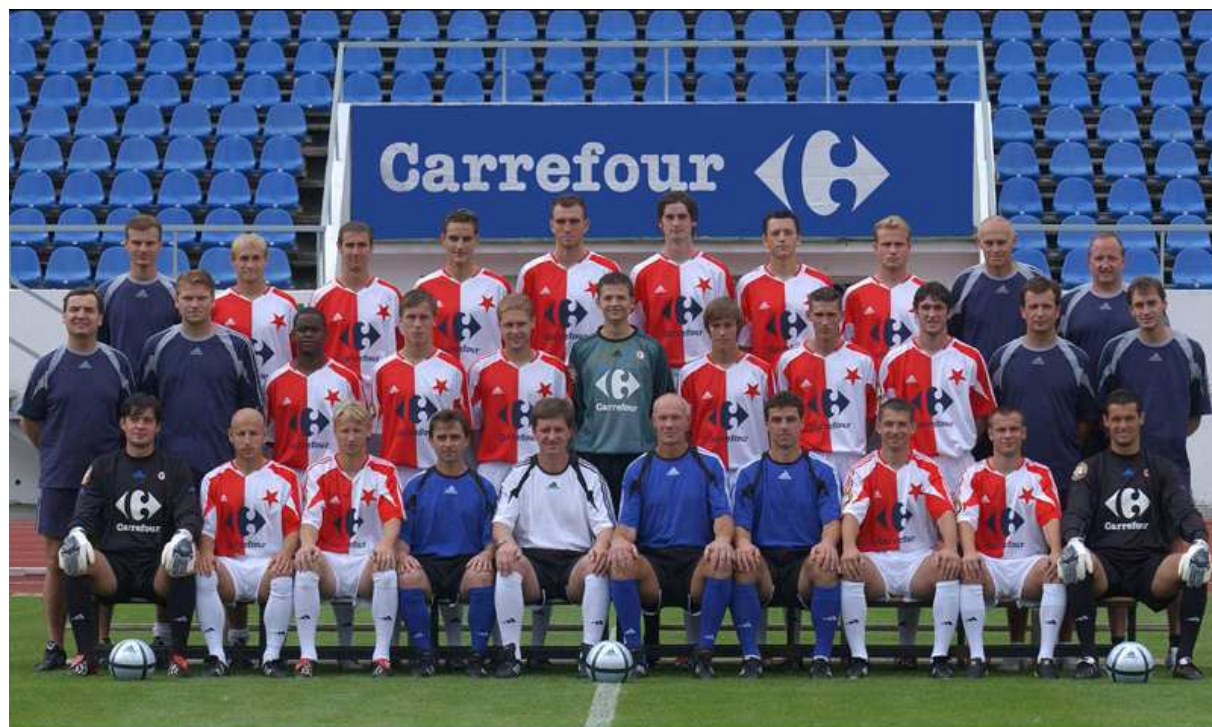
Rok 1934 přináší Čs. fotbalu veliký úspěch na mistrovství světa v Itálii, kde ČSR ve finále prohrává s domácími 2:1. V sestavě je osm slávisťů: Plánička, Ženíšek, Čambal, Krčil, Junek, Svoboda, Sobotka a Puč.

V následném období vyhrává Slavia ligu v letech 1935 a 1937 a Pohár v roce 1935. V mužstvu již stabilně hrají: Vytlačil, Horák, Průcha, Truhlář, Daučík, Jezreba, Nožíř a Vacek.

2001...

Od roku 1925, kdy byla založena liga, sehrála Slavia v této soutěži celkem 1790 zápasů, z nichž 918 vyhrála, 529 prohrála a 343 utkání zakončila nerozhodně. Získala 2297 bodů, při skóre 3959:2534 (stav ke 31. 12. 2000).

sestava týmu SK Slavia Praha

Zapsali se do srdcí

MINULOST

František Plánička - byl extratřída mezi brankáři. Ironií osudu je, že tento skvělý brankář Slavie, nedostižný idol mnoha světových brankářů, půl roku trénoval ve Spartě, kde ho nakonec odmítli pro nepříliš vysokou postavu. Odehrál 74 reprezentačních zápasů, byl kapitánem našeho mužstva na mistrovství světa v Itálii 1934. Proslul pílí při tréninku i nesmlouvavým dodržováním životosprávy. Ještě dlouho po šedesátce hrával za „staré pány“ Slavie i internacionály. Zemřel v roce 1996 ve věku 92let.

Dr. Karel Pešek - vyrůstal na pražských plátcích. Začínal v Meteoru na Vinohrady. Už v té době o něj sváděli lanaři souboje. První, kdo ho tehdy získal, byl ČAFC Vinohrady a po velkém dohadování pak Sparta, v jejímž dresu hrál celých dvacet let. První velký zápas hrál před 14 000 diváky 5.10.1913 proti Slavii. Sparta vyhrála 2:0 a tisk označil její zálohu s Karlem Peškem přezdíváním „Kád'a“ za největší oporu. Za reprezentační tým hrál 44krát. Patřil k nejlepším hráčům kontinentu.

Josef Bican - vídeňský Čech, kterému málokdo řekl jinak než „Pepi“, se přestěhoval do Prahy v roce 1937. Elegantní, technicky nedostižný, rychlý - 100m běhal za 10,8s -, neomylný střelec, dal více než 5000 gólů. Na jeho kariéře se podepsala druhá světová válka, kdy se nehrály mezistátní zápasy. Mezinárodní federace fotbalových historiků a statistiků ho vyznamenala jako nejlepšího fotbalistu světa, který získal nejvíce titulů krále střelců ligových soutěží.

SOUČASNOST

Karel Poborský - narodil se 30. března 1972 v Jindřichově Hradci. Dětství strávil v nedaleké Třeboni a v místním klubu podnikl první krůčky k budoucí slávě. V šestnácti letech jej vytáhly České Budějovice do první ligy a pak už věci dostaly prudký spád. Bleskurychlý záložník s nevídaným citem pro míč se stal žádaným zbožím, po jeho službách prahla obě pražská „S“. Oběma nejdřív vyfoukla cenný úlovek Viktorie Žižkov, ale za rok a půl už Poborský oblékl červenobílý dres Slavie. Lví měrou se podílel na skvostné sezóně, v níž Slavia získala ligový titul a v Poháru UEFA prošla až do semifinále. Poborský vlétl do české ligy imponantně, ve čtyřech prvních utkáních vstřelil po gólu, Spartu přivedl jako nový kapitán k titulu a zasloužil se o vyšší příliv fanoušků na Letnou. Naklonit fotbalovou veřejnost si však dokázal až výkony v Lize mistrů a hlavně v reprezentaci, která i díky jeho výkonům postoupila na Euro 2004. Navzdory postupujícím roků patří vytříbený technik stále do základní sestavy Brücknerova výběru. Početem startů již dávno překročil osmdesátku a mohutně atakuje historický rekord Zdeňka Nehody (90 zápasů).

Kolektivní úspěchy:

Stříbrná medaile z mistrovství Evropy - 1996

Mistr ligy ČR – 1996 (Slavia), 2003 (Sparta)

Mistr Premier League - 1997

Vítěz Portugalského poháru – 1999

Pavel Nedvěd - narodil se 30. srpna 1972 v Chebu. Dětství strávil v blízké vesnici Skalná, juniorský fotbal okusil ve Škodě Plzeň pod vedením kouče Josefa Žaloudka. Ještě dnes kapitán české reprezentace tvrdí, že lepšího trenéra v životě nepoznal.

Už když v roce 1991 odchází na vojnu do týmu Dukla Praha, projevuje o jeho služby zájem vedení sousední Sparty. Navzdory strachu otce Václava, "aby se mu syn ve velkém městě nezkazil," obléká v sezóně 1992/3 poprvé rudý dres a podílí se na ligových triumfech v letech 1992-5. Zpočátku jej trenéři staví na hrot útoku, postupně se však Nedvěd vypracuje v elitního záložníka české ligy. Své kvality začíná potvrzovat i v reprezentaci, kterou vede Dušan Uhrin. Blíží se mistrovství Evropy v Anglii a tehdy čtyřadvacetiletý fotbalista již má pevné místo v sestavě národního týmu. Ještě před odletem na Britské ostrovy vsítí za Spartu čtrnáct branek ve 30 ligových zápasech a stává se nejúspěšnějším střelcem ligy. Skvělou sezónu zakončuje triumfem na šampionátu, kde spolu se spoluhráči získává stříbrné medaile. V létě 2002 přestupuje za 40 milionů dolarů do Juventusu Turín, čímž se stává nejdražším českým fotbalistou v historii. Na svůj velký přestup čekal dlouho, vždyť předtím odmítl nabídky Atlético Madrid, Manchesteru United... Čas ovšem ukáže, že se rozhodl správně. Také v jedenáctce trenéra Lippiho se totiž stává ústřední postavou, od níž se odvíjí výkon celého týmu. Loni pomohl "Staré dámě" k zisku Scudetta, v té letošní má na svém kontě již osm branek.

Tomáš Rosický - První slovo, které jako kojeneček vyslovil, bylo „gól“. Tomáš Rosický byl zřejmě předurčen k tomu, aby se stal

klíčovým záložníkem české reprezentace, oporou Borussia Dortmund a jednou z nejzářivějších hvězd českého fotbalu. Jeho otec Jiří hrával po boku Andreje Kvašňáka v šedesátých letech za Spartu Praha, matka Eva vystudovala Vysokou školu ekonomickou. Před odjezdem do Dortmundu, kde se v současnosti stará o syna, pracovala na finančním úřadě pro Prahu 9. Počátek Tomášovy kariéry je spjat s osudem jeho bratra. Od útlého věku oba chodili hrát za Kompresory, kde tehdy pětiletý Tomáš ještě nesměl nastupovat k soutěžním zápasům. Trenér mu však dovolil obléknout dres a sedět mezi náhradníky. Po absolvování základní školy nastoupil Tomáš na střední školu výpočetní techniky a zároveň podepsal smlouvu se Spartou Praha. Dokud trénoval s letenským béčkem, mohl docházet na odpolední tréninky a školu zvládal bez větších obtíží. V šestnácti byl ovšem povolán do A-týmu, který trénoval dopoledne. Z koníčku se rázem stalo zaměstnání. Tomáš přestal chodit do školy a od třetího ročníku měl individuální studium. Po malém zaváhání (opakoval zkoušku z počítačových sítí) zdárně v devatenácti letech složil maturitní zkoušku. Kolem talentovaného mladíka se záhy vyvojil manažerů předních světových klubů, kteří správně zhodnotili Rosického potenciál pro další roky. Zástupci Bayernu Mnichov si dokonce chtěli Rosického odvést přímo po ligovém utkání se Slavíí. Psal se 1. prosinec 2000 a Tomáš netušil, že za měsíc již hráčem Sparty nebude. Na stole ležely dvě nejvýhodnější nabídky – Borussia Dortmund nebo anglický Fulham. Tomáš se rozhodl pro německý klub a s přestupovou částkou 29 milionů liber se stal nejdražším hráčem bundesligy. V Dortmundu podepsal smlouvu do 30. června 2006.

Jan Koller - narodil se 30. 3. 1973 ve Smetanově Lhotě. S fotbalem začínal jako dítě na místním hřišti, kde vzhledem k fyzickým parametrům často zůstával v brance. Stejný post okusil také v dorosteneckém věku, do divizního ZVZ Milevsko však přestoupil už jako útočník. Po vyučení nastoupil do pracovního poměru a na zářivou kariéru neměl ani pomyslení. Do velkého fotbalu se dostal až ve svých 21 letech, kdy přestoupil do pražské Sparty. Svými fyzickými parametry okamžitě upoutal pozornost a stihl si zahrát ve třech zápasech reprezentace „21“. Ve Spartě se však příliš neprosazoval, trenéři dávali přednost podobně vybavenému, ale šikovnějšímu Vratislavu Lokvencovi. Koller nastoupil v lize ke 30 zápasům a vstřelil 5 branek, než jej letenské vedení prodalo za pouhých 200.000 marek do belgického Lokerenu. O tři roky později přestupoval do Anderlechtu Brusel s vizitkou nejlepšího střelce belgické ligy a pilíře národního mužstva. Nečekaný vzestup dvoumetrového útočníka zřejmě zařídily baletní lekce, které na příkaz klubového vedení absolvoval a díky nimž se naučil na trávníku také lépe využívat své postavy. V Bruselu vytvořil útočnou dvojici s rychlonohým Kanadánem Thomasem Radzinským a svými góly dovedli Anderlecht ke dvěma titulům. Souběžně s klubovými úspěchy nabírala obrátky i Kollerova reprezentační kariéra. Křest si odbyl 9. února 1999 proti Belgii a tento zápas rozhodl jediným gólem. V prvních deseti reprezentačních startech za Českou republiku vstřelil devět branek a v témže roce se stal Hráčem roku.

ČESKÁ REPREZENTACE